

SUSAN WIGGS

De zomer dat alles
anders werd

Vertaling Erica Disco

HarperCollins

Voor dit boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC™ ten behoeve van verantwoord bosbeheer.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2017 Susan Wiggs
Oorspronkelijke titel: *Map of the Heart*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2018 HarperCollins Holland
Vertaling: Erica Disco
Omslagontwerp: Wil Immink Design
Omslagbeeld: Wil Immink Design / iStock
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Soest
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0087 9
ISBN 978 94 027 5510 7 (e-book)

NUR 340
Eerste druk april 2018

Originele uitgave verschenen bij HarperCollins Publishers LLC, New York, U.S.A.
Deze uitgave is uitgegeven in samenwerking met HarperCollins Publishers LLC
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises Limited
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Alle in dit verhaal voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijk-nis met bestaande personen berust op toeval.

Een

Van de vijf stappen bij het ontwikkelen van foto's moeten er vier in absolute duisternis gebeuren. In de doka draait alles om timing. Het verschil tussen overbelichting en onderbelichting komt soms neer op enkele fracties van een seconde.

Camille Adams hield wel van dat precisiewerk. Ze vond het een prettige gedachte dat ze, met de juiste balans van chemicaliën en timing, zelf kon bepalen of ze een goed eindresultaat kreeg.

Er mocht geen zichtbaar licht in de kamer zijn, zelfs geen rood of geel veiligheidslampje. *Camera obscura* was niet voor niets Latijn voor 'donkere kamer', en toen Camille nog jong was en volkomen in de ban van het ontwikkelproces, had ze zich veel moeite getroost om haar vak te kunnen uitoefenen. Haar eerste doka was een kast geweest, waar het rook naar het frangipanieparfum van haar moeder en de visserslaarzen van haar stiefvader, aangekoekt met zout uit de Chesapeake Bay. Ze had afplakband en tochtstrips gebruikt om de kieren te dichten en elk spoortje licht uit te bannen. Zelfs een haarfijn barstje in de deur kon de negatieven wazig maken.

Gevonden fotorolletjes waren al helemaal een obsessie voor haar, zeker in dit digitale tijdperk. Het gaf haar een kick om een deur naar het verleden te openen en als eerste naar binnen te mogen gluren. Als ze oude foto's of films ontwikkelde, probeerde ze zich vaak voor te stellen dat iemand de tijd had genomen om zijn camera te pakken en die opnamen te maken, om een spontaan moment of een goed doordachte pose vast te leggen. Voor Camille was de doka de enige plek waar ze alles helder zag, de plek waar het voelde alsof ze iets in haar mars had en alles onder controle had.

Vandaag moest ze een 35mm-rolletje proberen te redden dat was gevonden door een cliënt die ze nog nooit ontmoet had, een hoogleraar geschiedenis die Malcolm Finnemore heette. Het fotorolletje was per koerier bezorgd vanuit Annapolis en in het begeleidende briefje had hij aangegeven dat hij de afdrukken snel nodig had. Zij moest de foto's ontwikkelen, de negatieven digitaliseren met haar micrografische scanner, de bestanden omzetten naar positieven en het resultaat naar hem mailen. Om drie uur zou de koerier de originele negatieven en contactafdrukken weer ophalen.

Met deadlines had Camille geen probleem, ze werkte graag onder druk. Daardoor werd ze gedwongen om helder, georganiseerd en beheerst te werk te gaan. Op die manier kon ze het leven beter aan.

Al haar chemicaliën stonden al binnen handbereik – precies op elkaar afgestemd en zorgvuldig afgemeten. Ze had geen licht nodig om te weten waar ze waren, uitgesteld als de instrumenten in een operatiekamer. Ontwikkelvloeistof, stopbad, fixeermiddel, bevochtiger. Net als een chirurg wist ze precies wat ze deed. Nadat de film ontwikkeld, gedroogd en afgewerkt was, inspecteerde ze het resultaat. Dat gedeelte vond ze het mooist: dat ze verloren maar weer teruggevonden schatten mocht ont-hullen en haar licht mocht laten schijnen op vergeten tijdcapsules.

Er waren mensen, onder wie haar inmiddels overleden echtgenoot Jace, die dit als een vak of een hobby beschouwden. Camille wist echter wel beter. Eén blik op een afdruk van Ansel Adams – geen familie van Jace – bewees dat er in de doka kunst kon ontstaan. Achter elke legenda-rische voltooide afdruk zaten een tiental pogingen waarin Adams precies de juiste samenstelling had gezocht.

Van tevoren wist Camille nooit wat een oud rolletje zou prijsgeven, als het tenminste niet was aangetast door de tijd en de elementen. Misschien was de hoogleraar op een fotorolkokertje gestuit dat had liggen verstof-

fen in het archief van het Smithsonian of in een bibliotheekopslag in Annapolis.

Ze wilde dit goed doen, want het materiaal kon belangrijk zijn. De rol die ze met beleid op de spoel zette, kon een grote vondst bevatten. Misschien stonden er portretten op van mensen die nog nooit gezien waren, of landschappen die inmiddels onherkenbaar waren veranderd, een zeldzame opname van een tijd die allang vervlogen was.

Aan de andere kant kon het ook om iets veel banalers gaan – een familiepicknick, een straat zoals alle straten, gênante kiekjes van niet te achterhalen vreemdelingen. Misschien zou ze foto's vinden van een allang overleden dierbare, wiens weduwe zijn gezicht zo graag nog eens zou zien. Camille kon zich de mengeling van verdriet en vreugde nog goed herinneren waarmee ze na de dood van Jace foto's van hem had bekeken. Haar laatste opnamen van hem bevonden zich echter nog in het donker, in haar camera. Hoewel de oude Leica altijd haar favoriet was geweest, had ze die niet meer aangeraakt sinds ze Jace kwijt was.

Het beviel haar beter om met materiaal van volslagen onbekenden te werken. Vorige week nog had ze in een opslagbox een zeldzame verzameling negatieven op cellulose gevonden, in erbarmelijke staat. De beelden waren aan elkaar geplakt, samengesmolten door jaren van verwaarlozing. Het had haar heel wat uurtjes gekost om de film uit elkaar te halen, schimmel te verwijderen en de beelden terug te brengen tot wat er bijna een eeuw geleden door de camera te zien moest zijn geweest: voor zover bekend de enige foto van een pinguïnsoort die inmiddels was uitgestorven.

Een andere keer had ze de rolletjes ontwikkeld van een portretsessie met Bess Truman, een van de meest cameraschuwe first lady's van de twintigste eeuw. Tot nu toe had ze echter de meeste aandacht getrokken met een foto die was gemaakt op het moment dat er een

moord was gepleegd. Daardoor was postuum de naam gezuiverd van een man die was verhangen voor een misdaad die hij niet gepleegd had. In de pers was ze bejubeld omdat ze een langlopend raadsel had opgelost, maar Camille had er gemengde gevoelens bij, want ze wist dat er een onschuldige man had moeten boeten voor een misdaad terwijl de moordenaar waarschijnlijk nog van zijn oude dag had genoten.

Ze raakte de digitale timer aan en durfde amper te ademen, want dit was het moment waarop ze de magie van de doka haar werk moest laten doen.

Het moment werd verstoord door telefoongerinkel, vlak buiten de deur. In de doka kon ze haar mobiel niet meenemen omdat het toestel oplichtte wanneer het overging. Daarom zette ze het volume van de vaste telefoon altijd extra hard om het te kunnen horen als er iets werd ingesproken. Sinds er kanker was vastgesteld bij haar vader, zat haar hart altijd meteen in haar keel als de telefoon rinkelde.

Terwijl de telefoon bleef overgaan, sprak ze zichzelf bestraffend toe om haar paniekerige gedrag. De ziekte van haar vader was in remissie, al lieten de artsen zich er niet over uit hoelang dat zo zou blijven.

‘Met Della McClosky van het Henlopen Medical Center. Ik bel voor Camille Adams. Uw dochter Julie is binnengebracht op de eerste hulp –’

Julie! Camille rukte de deur van de doka open en griste de telefoon van de haak. Het fotorolkokertje kletterde op de vloer. De angst gierde nu al door haar lijf. ‘Met Camille. Wat is er met Julie?’

‘*Ma'am*, uw dochter is net met de ambulance binnengebracht vanaf haar cursus reddend zwemmen bij de Bethany Bay Surf Club.’

Door de kille angst kreeg ze amper nog lucht. ‘Wat? Is ze gewond? Wat is er gebeurd?’

‘Ze is weer bij bewustzijn, zit rechtop en praat weer. Coach Swanson is

met haar meegekomen. Ze is meegesleurd door de muistroom en heeft water binnengekregen. De arts is nu bezig haar te onderzoeken.’

‘Ik kom eraan.’ Ze beende naar de achterdeur, griste onderweg haar sleutels van de haak en denderde de treden van de verandatrapp naar haar auto af. Zonder erbij na te denken. Zonder planning. Alleen maar reagerend. Als je een telefoontje krijgt dat je kind op de eerste hulp ligt, is er geen ruimte voor gedachten. Alleen voor de diepste angst die je je maar kon indenken, van het soort dat zich als een stalen band om je borst spande.

Ze sprong in de auto, startte die en reed met gierende banden de oprit af, waardoor er een boog van schelpenzand opstootte. Aan het einde van de straat scheurde ze langs Lighthouse Point. Het rotsachtige ondiepe water daar werd al een eeuw bewaakt door de watertoren aan de baai.

De radio in de auto stond aan en toevallig was net het weerbericht van Crash Daniels, de eigenaar van de Surf Shack, te horen. ‘De zomer is in aantocht, mensen. Het hele Delmarva-schiereiland kan temperaturen van tegen de dertig graden tegemoetzien. De golven zien er perfect uit. Bethany Bay is de place to be...’

Abrupt zette ze de radio uit. De paniek om haar dochter vereiste nu haar volledige aandacht. Reddend zwemmen? Wat had Julie daar in vredesnaam te zoeken? Ze volgde die lessen niet eens, die werden aangeboden aan derdeklassers voor extra studiepunten bij gym. Camille had het verboden, ook al had Julie haar erom gesmeekt. Veel te gevaarlijk. De muistroom aan de oceaanzijde van het schiereiland kon dodelijk zijn. Maar ditmaal voelde het niet goed om gelijk te krijgen. Julie was meegesleurd door de muistroom, had de verpleegster gezegd. De angst kwam omhoog door Camilles keel, en ze ging zowat over haar nek.

‘Rustig aan,’ zei ze tegen zichzelf. ‘Diep ademhalen. De vrouw aan de telefoon zei dat Julie bij bewustzijn is.’

Maar dat was Jace ook geweest, vlak voordat ze hem voorgoed was kwijtgeraakt, vijf jaar geleden tijdens een romantische tweede huwelijksreis. Onwillekeurig drong die gedachte zich aan haar op. Dat was de reden waarom ze Julie geen toestemming had gegeven om mee te doen aan reddend zwemmen. Ze zou het gewoon niet aankunnen om nog iemand te verliezen.

Er was een tijd geweest dat Camille een bevoorrecht leventje had geleid, zich totaal niet bewust van het noodlot dat elk moment kon toeslaan. Tijdens haar idyllische jeugd in Bethany Bay was ze net zo wild en zorgeloos geweest als de vogels die over de enclave aan de Atlantische Oceaan vlogen. Zelf had ze uitgeblonken in reddend zwemmen, een fysiek zware cursus waartoe alle middelbare scholieren werden aangemoedigd. In deze gemeenschap, aan drie kanten ingesloten door water, stond veiligheid voorop. Vanwege de populariteit van het strand, waar altijd hoge golven waren, kregen de jongeren les in reddend zwemmen met behulp van speciale bodyboards. Dat was een oude traditie op Bethany Bay High. Elk jaar in mei, wanneer het water nog koud was door de winter, zetten de gymleraren de zware lessen weer op het programma.

Op haar veertiende had Camille nog geen oog gehad voor de gevaren in de wereld. Ze was de beste van haar klas geweest bij reddend zwemmen en had zelfs drie jaar op rij de jaarlijkse wedstrijd gewonnen. Het stond haar nog helder voor de geest hoe blij en zelfverzekerd ze zich daardoor had gevoeld. Hoe ze ervan had genoten om de golven te bedwingen in de zon en te lachen met haar vrienden, bedwelmd door de ultieme voldoening die ze ervan kreeg om de elementen de baas te zijn. Aan het einde van de cursus was er altijd een kampvuur op het strand waarbij er marshmallows werden geroosterd, een traditie die nog steeds in stand werd gehouden door de leraren, zodat de jongeren een hechtere band met elkaar konden opbouwen. Dat gunde ze Julie ook, maar

haar dochter was een heel ander meisje dan Camille vroeger was geweest.

Vijf jaar geleden was Camille nog een adrenalinejunk. Ze deed aan surfen en kiteboarden en probeerde rotsen en bergen te beklimmen – als ze het gevaar maar kon opzoeken. Jace was de ideale partner geweest, want zijn drang naar avontuur was al net zo groot.

Die tijd was allang vervlogen. Camille was gevormd door haar verdriet: voorzichtig waar ze vroeger onverschrokken was, angstig waar ze eerst alles aandurfde, ingetogen waar ze voorheen alles liet gaan. Ze zag de wereld als een onheilspellende plek, vol met gevaren voor mensen die zo dom waren om een risico te nemen. Alles waar ze van hield, zag ze nu als iets kwetsbaars dat ze ieder moment kon kwijtraken, net als Jace.

Julie had de dood van haar vader verwerkt met de stoïcijnse onschuld van een negenjarig kind; ze had stilletjes gerouwd en daarna geaccepteerd dat haar leven nooit meer hetzelfde zou zijn. Mensen hadden haar geprezen om haar weerbaarheid, en Camille was dankbaar geweest omdat haar dochter haar een reden gaf om de draad weer op te pakken.

En toch, op het moment dat Julie was thuisgekomen met het toestemmingsformulier en had gezegd dat ze wilde meedoen aan reddend zwemmen, had Camille domweg geweigerd. Er waren ruzies gevolgd. Tranen. Dichtslaande deuren. Julie had Camille ervan beschuldigd dat ze haar leven kapot wilde maken.

Een beetje schuldbewust had Camille beseft dat ze haar dochter afremde door haar eigen angsten, alleen wist ze ook dat Julie daardoor veilig was. Natuurlijk gunde ze Julie net zo veel plezier en goede vriendschappen als ze zelf op de middelbare school had gehad. Maar dat zou ze dan maar op een andere manier moeten bereiken. Al had ze nu kennelijk toch een manier gevonden om mee te doen aan reddend zwemmen,

waarschijnlijk door ouderwets de handtekening van haar moeder te vervalsen.

Er waren weinig dingen zo sterk als de wilskracht van een veertienjarige als ze echt iets wilde. Pubers hadden er nou eenmaal alles voor over om hun zin door te drijven.

Camille had beter moeten opletten. In plaats van zich zo in haar werk te verliezen, had ze haar dochter in de gaten moeten houden. Misschien had ze dan wel gemerkt dat Julie stiekem naar reddend zwemmen ging in plaats van naar trefbal, de studiezaal of wat voor saai alternatief er verder ook was voor de cursus op het strand.

Toen Jace nog leefde, hadden hij en Camille ervoor gezorgd dat Julie goed had leren zwemmen. Op haar achtste had ze al geleerd hoe verraderlijk een muistroom kon zijn en hoe ze het kon overleven als ze erdoor werd meegesleurd – watertrappelen, parallel aan de kust blijven en je er niet tegen verzetten. Camille kon zich nog goed herinneren dat Jace dat had uitgelegd. Na een paar minuten liet de stroming je weer los, dus was er geen reden tot paniek.

Tegenwoordig was paniek echter Camilles specialiteit.

Met haar ogen op de weg gericht rommelde ze in haar tas naar haar telefoon. Haar hand stootte tegen de gebruikelijke inhoud aan – portemonnee, pen, chequeboekje, haarklem, kam, pepermuntjes. Maar geen telefoon. Verdorie, die was ze zeker vergeten in haar haast om naar het ziekenhuis te gaan.

Het ziekenhuis, waar haar gewonde dochter heen was gebracht terwijl Camille was weggekropen in haar doka en de rest van de wereld had buitengesloten. Bij elke negatieve gedachte trapte ze het gaspedaal nóg harder in, tot ze beseftte dat ze tachtig reed waar je maar vijftig mocht. Toch weigerde ze vaart te minderen. Als ze werd aangehouden, zou ze de politie wel om een escorte vragen.

Het woordje ‘alsjeblieft’ bleef maar door haar hoofd malen. Ze smeekte erom dat dit niet echt gebeurde. Alsjeblieft. Alsjeblieft, niet dit. Alsjeblieft, niet Julie.

Veertien, slim, grappig, eigenzinnig, Julie was haar alles. Als haar iets overkwam, zou Camilles wereld instorten. Dan ben ik er geweest, dat wist ze zeker. Dan hou ik op te bestaan. Dan is mijn leven voorbij. Voorbij. *Sans espoir*, zoals haar Papa zou zeggen.

De kustweg doorsneed het landschap tussen het vruchtbare mysterie van de Chesapeake Bay en de zich eindeloos uitstreckende Atlantische Oceaan. De baai werd geflankeerd door duinen waarin inheemse vogels nestelden en was een van de beste surfstranden aan de oostkust. Hier, op dit adembenemende strand met fijne zandkorreltjes waar elk jaar veel toeristen op afkwamen, had Julies noodlot toegeslagen.

Camille voerde de snelheid weer op voor het laatste stuk. Vijf minuten later draaide ze het parkeerterrein van het ziekenhuis op. Een plek waar ze zowel verre als recente herinneringen aan had. Ze sprong uit de auto en holde naar binnen.

‘Julie Adams,’ zei ze tegen de receptioniste. ‘Ze is binnengebracht na het reddend zwemmen.’

De vrouw keek op haar computerscherm. ‘Zaal zeven,’ zei ze. ‘Hier naar rechts.’

Camille wist waar dat was. Ze rende langs de herdenkingsmuur – de herdenkingsmuur ter ere van dokter Jace Adams om precies te zijn, waar ze telkens weer een brok van in haar keel kreeg.

Ze miste Julies vader nog elke dag, vooral wanneer ze bang was. Andere vrouwen konden steun zoeken bij hun man als het noodlot toesloeg, maar Camille niet. Zij had alleen haar herinneringen. In een oogwenk had ze de liefde van haar leven gevonden en in een oogwenk was ze hem ook weer kwijtgeraakt. Jace zou voorgoed in haar herinne-

ring blijven, te ver bij haar vandaan om haar te kunnen troosten wanneer ze in paniek raakte.

Zo'n beetje de hele tijd, dus.

Snel liep ze naar de zaal, wanhopig om haar dochter te zien. Ze ving een glimp op van donker, krullend haar en een klein handje dat er slap bij lag. 'Julie,' zei ze, terwijl ze zich naar het ziekenhuisbed haastte.

De andere aanwezigen weken voor haar uiteen. Het was een nachtmerrie om haar dochter aan al die apparaten te zien liggen, met medisch personeel om haar heen. Julie zat rechtop in bed met een steunkraag om haar hals, meerdere ziekenhuisbandjes om haar pols, een infuus in haar arm en een geïrriteerde uitdrukking op haar gezicht. 'Mam,' zei ze, 'het gaat heus wel.'

Meer hoefde Camille niet te horen – de stem van haar dochter, die die woorden zei. Haar zenuwen kwamen iets tot bedaren. 'Liefje, hoe voel je je? Wat is er precies gebeurd?' Camille keek haar dochter onderzoekend aan. Had ze pijn? Zag ze bleker dan gewoonlijk? Niet echt, dacht Camille. Ze zag er gewoon uit als een geërgerde puber.

'Ik zei toch dat het goed gaat.' Julie sloeg haar ogen ten hemel.

'Mrs. Adams.' Een arts in zeegroene operatiekleding en een witte labjas kwam naar haar toe. 'Ik ben dokter Solvang. Julie is mijn patiënt.'

Zoals het een goede eerstehulparts betaamde, legde Solvang haar alles rustig uit. Hij maakte oogcontact en sprak kort en duidelijk. 'Julie zegt dat ze van haar bodyboard is gevallen toen ze tijdens een snelheidsproef langs een boei probeerde te peddelen. Daarna is ze door de onderstroom meegesleurd. Toch, Julie?'

'Ja,' mompelde ze.

'De muistroom, bedoelt u?' Camille keek woedend naar de coach, die

in de buurt rondhing. Had hij soms zitten te suffen? De muistroom vermijden was toch het eerste wat je leerde tijdens reddend zwemmen?

‘Kennelijk wel, ja,’ zei de arts. ‘Coach Swanson wist Julie uit het water te halen. Op dat moment reageerde ze nergens meer op.’

‘Lieve hemel.’ Camille kon dat beeld niet van zich afzetten. ‘Julie... Ik begrijp het niet. Hoe heeft dit kunnen gebeuren? Je zou niet eens aan die lessen meedoen.’ Ze haalde diep adem. ‘Maar daar hebben we het later nog wel over.’

‘Coach Swanson heeft haar gereanimeerd, waarop ze het ingeademde water heeft opgehoest. Meteen daarop kwam ze weer bij bewustzijn en werd ze hierheen gebracht voor verder onderzoek.’

‘Dus mijn dochter is verdronken.’

‘Ik ben van mijn plank geslagen, meer niet.’

‘Wat? Eraf geslagen? Allemachtig –’

‘Gevallen, bedoel ik...’ Julie wendde snel haar blik af.

‘De kneuzing geneest vanzelf weer,’ merkte dokter Solvang op.

‘Wat voor kneuzing?’ Het liefst had Camille hem aan zijn revers eens flink door elkaar gerammeld. ‘Heeft ze haar hoofd gestoten?’ Ze raakte Julies kin aan, zoekend naar de verwonding tussen Julies donkere, met zout aangekoekte krullen. Op de haargrens recht boven haar ene oog zat een bult. ‘Waar heb je je aan gestoten?’

Julie keek weg en raakte voorzichtig het vochtige haar boven haar slaap aan.

‘Tot nu toe hebben we elke tien minuten neurologische testjes gedaan,’ zei de verpleegster. ‘Alles ziet er normaal uit.’

‘Droeg je geen veiligheidshelm?’ drong Camille aan. ‘Hoe kom je aan die bult?’

‘Mam, ik weet het niet, oké? Het ging allemaal heel snel. Maak je alsjeblieft niet zo druk.’

Dat norse gedrag was relatief nieuw voor Julie. Het was Camille eerder dit schooljaar ook al opgevallen. Op dit moment was het een goed teken; het wilde zeggen dat ze zich weer de oude voelde.

‘En nu?’ vroeg Camille aan de arts. ‘Moet ze hier blijven?’

Glimlachend schudde hij zijn hoofd. ‘Niet nodig. De ontslagpapieren worden al in orde gemaakt.’

Ze smolt zowat van opluchting. ‘Ik heb een telefoon nodig. Ik ben hals-overkop van huis gegaan, zonder telefoon dus, en ik moet mijn moeder bellen.’

Julie wees naar haar sporttas van het Bethany Bay Barracudas-team. ‘Bel oma maar met mijn telefoon.’

Camille diepte de telefoon uit de tas op en belde haar moeder.

‘Hé daar,’ zei Cherrisse Vandermeer. ‘Ging school vandaag vroeger uit?’

‘Mam, met mij,’ zei Camille. ‘Ik bel met Julies telefoon.’

‘Ik dacht dat jij vandaag de hele dag in de doka zou zitten.’

De doka. Camille kreeg meteen de zenuwen, maar schoof die even aan de kant omdat ze nu wel iets belangrijkers aan haar hoofd had. ‘Ik ben in het ziekenhuis,’ legde ze uit. ‘Julie is binnengebracht op de eerste hulp.’

‘O, lieve hemel. Gaat alles goed met haar? Wat is er gebeurd?’

‘Het gaat alweer. Ze heeft een ongeluk gehad tijdens reddend zwemmen. Ik ben er zelf ook net.’

De adem van haar moeder stakte hoorbaar. ‘Ik kom er meteen aan.’

‘Niks aan de hand, oma!’ riep Julie. ‘Mam stelt zich weer eens aan.’

Nu hoorde Camille een diepe zucht aan de andere kant van de lijn. ‘Het komt vast wel goed. Tot over tien minuten. Hebben ze gezegd wat –’

De verbinding viel weg. Op dit punt op het schiereiland was het signaal niet erg sterk.

Voor het eerst nam Camille de tijd om om zich heen te kijken. Rector Drake Larson was er. Drake – haar ex-vriend – zag er buitengewoon pro-

fessioneel uit in een geruit overhemd met stropdas en strakke plooiën in zijn broek gestreken. Toch verrieden de zweetkringen onder zijn oksels dat hij allesbehalve kalm was.

Drake had de ideale man voor haar moeten zijn, maar nog niet zo lang geleden had ze moeten toegeven – eerst tegenover zichzelf en daarna tegenover Drake – dat hun relatie voorbij was. Toch bleef hij haar bellen, zei steeds weer dat hij haar wilde zien, en zij wilde hem niet kwetsen door hem af te wijzen.

Maandenlang had ze geprobeerd om van Drake te houden. Hij was een goede man, hoffelijk en lief, knap en oprecht. Maar ondanks haar goede bedoelingen was er geen vonk overgeslagen, had ze niet dat diepe besef dat ze bij elkaar hoorden. Een beetje moedeloos had ze ingezien dat dat ook nooit zou gebeuren, waarna ze dat korte, voorspelbare hoofdstuk van haar toch al oninteressante liefdesleven had afgesloten. Al had het nog wel enige diplomatie vereist om het uit te maken, aangezien hij rector was op haar dochters school.

‘Waar was jij eigenlijk toen mijn dochter door de muistroom werd meegesleurd?’ Beschuldigend keek ze coach Swanson aan.

‘Op het strand, opdrachten aan het uitdelen.’

‘Hoe heeft ze haar hoofd gestoten? Heb jij gezien wat er gebeurd is?’

Hij schuifelde ongemakkelijk met zijn voeten. ‘Camille...’

‘Nee dus.’

‘Mam,’ zei Julie. ‘Ik heb toch al gezegd dat het gewoon een stom ongeluk was.’

‘Van mij heeft ze geen toestemming gekregen om aan die lessen mee te doen,’ bleef Camille aandringen tegen de coach. Ze keek Drake aan.

‘Wie heeft die toestemmingsbriefjes gecontroleerd?’

‘Wil je zeggen dat ze er geen heeft ingeleverd?’ Drake wendde zich tot de coach.

‘Er zit er een in ons dossier.’

Camille keek naar Julie, wier wangen nu felrood afstaken tegen de nekkraag. Maar behalve schaamte las Camille nog iets in haar ogen – een vleugje opstandigheid.

‘Hoelang is dit al gaande?’ vroeg Camille.

‘Dit was onze vierde sessie,’ legde de coach uit. ‘Het spijt me ontzettend, Camille. Je weet dat Julie heel veel voor me betekent.’

‘Voor mij betekent ze álles, en ze is bijna verdronken,’ beet Camille hem toe. Daarna keek ze naar Drake. ‘Ik bel je nog wel over dat toestemmingsbriefje. Nu wil ik alleen maar mijn dochter naar huis brengen, oké?’

‘Kan ik iets voor je doen?’ vroeg Drake. ‘Julie heeft ons allemaal behoorlijk laten schrikken.’

Camille had het akelige gevoel dat Drake vooral bang was een proces aan zijn broek te krijgen. ‘Hoor eens,’ zei ze, ‘ik ben niet boos, oké? Ik ben me alleen kapot geschrokken. Als we eenmaal thuis zijn, zullen Julie en ik ons vast een stuk beter voelen.’

Beide mannen vertrokken, nadat ze had beloofd hen op de hoogte te houden. Toen Camilles moeder kwam opdagen, nam de verpleegster net een lijst met instructies voor thuis door met Camille. ‘Op de röntgenfoto’s is te zien dat haar longen helemaal schoon zijn,’ legde ze uit. ‘Uit voorzorg willen we een vervolgspraak maken, om zeker te weten dat ze geen longontsteking krijgt.’

‘Longontsteking!’ Cherrisse was achter in de vijftig, maar zag er stukken jonger uit. Zij en Camille kregen vaak te horen dat ze wel zusjes leken, al wist Camille niet of ze dat nou als een compliment moest opvatten. Bedoelden ze dat zij er, op haar zesendertigste, uitzag als iemand van in de vijftig? Of dat haar moeder wel zesendertig leek? ‘Mijn kleindochter krijgt geen longontsteking. Dat laat ik niet gebeuren.’ Cherrisse haastte zich naar het bed en omhelsde Julie. ‘Liefje, ik ben zo blij dat je niks mankeert.’

‘Bedankt, oma.’ Julie glimlachte zwakjes. ‘Maak je maar geen zorgen. Ik mag toch naar huis?’ Die laatste vraag was aan de verpleegster gericht.

‘Absoluut.’ De verpleegster plakte een wattenbolletje op haar arm, waar de infuusnaald had gezeten.

‘Oké, liefde,’ zei Cherrisse. ‘Dan gaan we naar huis.’

Ze hielpen allebei de ronde witte plakkers los te maken die met de apparaten verbonden waren geweest. Julie had een ziekenhuishemd gekregen om over haar badpak aan te trekken. Terwijl ze haar kleren uit haar gymtas pakte, bewoog ze zich schichtig, bijna beschaamd. Pubers waren preuts, dat wist Camille ook wel, maar bij Julie was het wel heel extreem. Het engeltje dat vroeger onbezorgd in haar blootje door het huis had gehuppeld, was veranderd in een norse, stiekeme tiener. ‘Jullie hoeven hier niet te blijven wachten,’ kondigde Julie aan. ‘Ik kan mezelf wel aankleden.’

Camille gebaarde naar haar moeder dat ze in de wachtkamer zouden wachten.

‘Ik ben klaar,’ zei Julie toen ze een paar minuten later tevoorschijn kwam. Ze droeg een oversized Surf Bethany-shirt en een spijkerbroek die zijn beste tijd had gehad. In een plastic tas met daarop **PERSOONLIJKE BEZITTINGEN** zaten nog een handdoek, hoofdbescherming, een bril en een surfshirt. ‘Dat jullie het even weten, ik ga niet terug naar school.’ Met toegeknepen ogen keek ze hen aan, alsof ze hen wilde uitdagen om haar tegen te spreken.

‘Prima,’ zei Camille. ‘Moeten we er nog wel langs om je spullen op te halen?’

‘Nee,’ zei Julie snel. ‘Ik bedoel, mag ik gewoon naar huis om uit te rusten?’

‘Tuurlijk, schatje.’

‘Zal ik meegaan?’ vroeg Cherrisse.

‘Hoeft niet hoor, oma. Het is vandaag toch een drukke dag in de winkel?’

‘Het is elke dag druk in de winkel. En nu helemaal, met de voorbereidingen voor de First Thursday Arts Walk. Maar voor jou heb ik altijd tijd.’

‘Hoeft niet. Ik zweer het.’

‘Zal ik straks langskomen om te helpen?’ bood Camille aan. Zij en haar moeder waren de eigenaars van Ooh-La-La, een interieurwinkel in het dorp. De zaken gingen goed, dankzij de dorpingen die zichzelf graag in de watten legden en de rijke toeristen uit de omgeving van Washington DC.

‘Het personeel kan de voorbereidingen alleen wel af. Wij drieën zouden eens een meidenavondje moeten houden. Wat vinden jullie daarvan? Dan kijken we naar een meidenfilm en lakken we elkaars nagels.’

‘Oma, het gaat echt wel weer.’ Julie schuifelde naar de uitgang.

Cherisse zuchtte. ‘Als jij het zegt.’

‘Ja dus.’

Camille sloeg een arm om Julie heen. ‘Ik bel je straks nog wel, mam. Doe Bart maar de groeten van ons.’

‘Doe dat zelf maar,’ klonk een diepe mannenstem. Camilles stiefvader liep op hen af. ‘Ik ben gekomen zodra ik het hoorde.’

‘Met Julie is alles goed.’ Camille omhelsde hem even stevig. ‘Bedankt dat je gekomen bent.’ Ze vroeg zich af hoe het ook alweer was als je iemand had die je altijd kon bellen, iemand die alles uit zijn handen liet vallen om bij je te kunnen zijn als het nodig was.

Hij sloeg zijn armen om Julie heen en gaf haar een dikke knuffel. De geur van zilte zee en mist hing nog om hem heen. Hij was een ouderwetse visser met een hele vloot aan zeilboten die het water van de Chesapeake Bay afstruinden naar de lekkerste oesters van de wereld. De lange, blonde, knappe zeebonk was alweer een kwarteeuw met Cherisse getrouwd. Hij was een paar jaar jonger dan Camilles moeder, en hoewel Camille dol op hem was, lag haar hart nog altijd bij Papa.